

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα μέ πονέντε.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α είναι μόνο.
Για τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού Δεκεμβρίου τρίτη κι' είκοστή
και σύλληψις Βαρόνου θαυμαστή.

Πούντος πεντακόσα και τριάντα τρία,
έποχή μεγάλη και πρό πάντων κρύα.

Παράδοσις του Γερμανού, του Χαμμερστάιν του τρανού.

Τόν Χαμμερστάιν πιάσανε, τόν δόλιο Γερμανό,
τόν Χαμμερστάιν πιάσανε 'στόν τόπο τόν κλεινό,
πού τόσο νόμων και θεσμών φυτρώνουν βασιλίσκοι
και κάθε ξένος άσυλο και προστασία 'βρίσκει.

Τόν Χαμμερστάιν πιάσανε σάν άτιμο φονιά
κι' αυτό τό κάζο 'σήκωσε 'στό πόδι τόν ντουνηζ,
έναν Βαρόνο 'τσάκωσε ό κύριος Βαρόνος
τού νέου Μαραθώνος
μέ τέχνη διπλωματική για τους Ρωμηούς σπανία,
και μία και δηό τόν έστειλε για τήν Μ α κ α ρ ο ν ί α.

Ο κύρ 'Αλέκος ό Σκουζές μέ τό πλατύ κεφάλι
'γλεντούσε μέ τους 'Εθνικούς είς του Μαυρομιχάλη,
όπου πυκνό μαζεύτηκε Κορδονικό φουσατό,
κι' ό Θεόδωρής μέ τόν σταυρό και ζαχαρένιο στόμα
πρωτού νά σερβιρίσουνε τό τελευταίο πιάτο
έκαμε μίαν πρόποσιν 'στών 'Εθνικών τό κόμμα,
πού δι' αυτής εδόξασε 'στους άπαντας αιώνας
τό κόμμα της Κορδόνας.

Είπεν ό Μεγαλόσταυρος πώς δέν άνήκει μόνον
'στόν κύριον Πρωθυπουργόν, τόν πρίν Βουλγαροκτόνον,

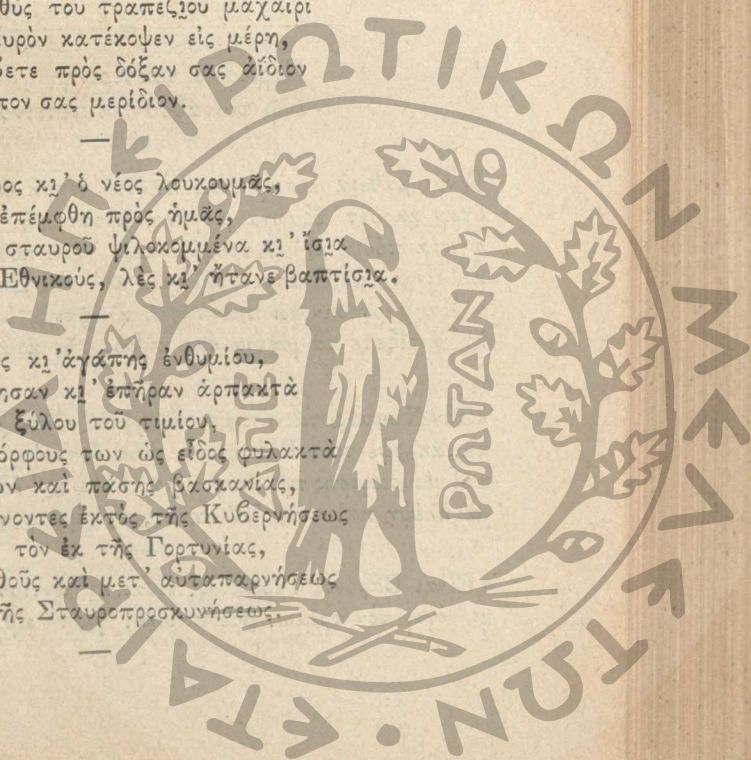
ώς άμοιβή τών θυσιών
και τόσων ύπηρεσιών,

άλλ' έχει μέρος είς αύτόν και κάθε Κορδονάτος,
όστις μ' εκείνον έθνικώς είργάσθη για τό κράτος.

Είπε κι' έπήρε παρευθύς του τραπέζιού μαχαίρι
και τόν πολύτιμον σταυρόν κατέκοψεν είς μέρη,
και δεύτε, λέγει, λάβετε πρός δόξαν σας αίδιον
τό πρέπον σας μερίδιον.

Ούτος ό Μεγαλόσταυρος κι' ό νέος λουκουμάς,
όστις δικαίως άνωθεν επέμβη πρός ήμάς,
και τά κομμάτια του σταυρού φιλοκομμένα κι' ίσια
τά 'σκόρπιζε 'στους 'Εθνικούς, λές κι' ήτανε βαπτίσια.

Τοιούτου έτυχον τιμής κι' άγάπης ένθυμίου,
και τότε πάντες ώρμησαν κι' έπήραν άρπακτά
τά τίμια τεμάχια του ξύλου του τιμίου,
και τάβαλαν 'στους κόρφους των ως είδος φυλακτά
κατά δαιμόνων πονηρών και πάσης βλακαλίας,
κι' εδόξασαν κι' οι μένοντες έκτός της Κυβερνήσεως
τόν ευγενή Μαρκήσιον τόν εκ της Γορτυνίας,
πού μετ' άγάπης άληθοώς και μετ' αὐταπαρνήσεως
έώρτασε τήν έορτήν της Σταυροπροσκυνήσεως.

Ὁ δ' εὐγενὴς Μαρκήσιος τῶν τρόπων τῶν ἀδρῶν
κατέλαμπε παράποτε περιχαρὴς καὶ ὥραϊος,
μὲ καμπανίτην δ' ἔβρεξεν ἀφρόδην τὸν σταυρὸν
δὲ Καμπανίτης Θεοδώρης, αὐθέντης τοῦ Μωρέως.

Μία πρὸς Σκουζὲν γραφὴ
καὶ ἀναχώρησις κρυφῇ.

Ἄλλ' ὅμως πρὶν τὴν πρόποσιν ὁ Θεοδώρης νὰ κἀνῃ
καὶ πρὶν νὰ γίνῃ ἡ μοιρασὶὰ ἐκείνη τοῦ σταυροῦ,
ἀπὸ τὸν Πρέσβυ Γερμανὸ μεγάλο γράμμα φθάνει
καὶ ἐνεχειρίσθη ὅτ' ὁ Σκουζὲ παρὰ τοῦ θυρωροῦ.

Αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ γραφε: ἀγαπητὲ Βαρόνε,
ν' ἀφήσης τὸ ξεφάντωμα καὶ νάλῃς ποῦ σὲ θέλω,
καὶ ὁ κύρ Ἀλέκος ἔφησε τοὺς ἔθνικους νὰ τρῶνε
καὶ σαστισμένοι ἄρπαξε τὸ μαῦρο του καπέλο,
καὶ γρήγορος καὶ βιαστικός σὲ μιὰ Πρεσβεία φθάνει,
ὅπου καὶ ξένο ἔχρεο καὶ ντόπιον θηλυκό,
καὶ ἔχασε καὶ τὴν πρόποσιν τοῦ Μπαρμπά-Δελιγιάννη
καὶ ἀπὸ τὸν Μεγαλόσταυρο δὲν πῆρε μερδικό.

Βρίσκει τὸν Πρέσβυ ὅτ' ὁ χορὸς πηγαίνει βῆμα βῆμα,
ἐμπρὸς τοῦ σοῦζα στέκεται, τοῦ κάνει καὶ τὸ σχῆμα,
καὶ τοῦ μιλεῖ: «Βαρόνε μου καὶ ὁκτὼ φοραῖς ἀφέντη,
ἔφησα γιὰ χατῆρι σου τῶν ἔθνικων τὸ γλέντι,
καὶ ἦλθα νὰ σ' εὔρω γρήγορος νὰ μάθω τί με θέλεις
καὶ τί μοῦ παραγγέλλεις».

Καὶ ὁ Πλέσεν εἶπε ὅτ' ὁ Σκουζὲ: «προστάζω νὰ μοῦ δώσης
τὸν Χαμμερστάιν τὸν γνωστό, τὸν κλέφτη, τὸν ἰνφάμε,
ποῦ ὅτ' ἡν Ἀθήνα κρύβεται, ἀλλοιῶς θὰ μετανοίωσας,
καὶ οὔτε ποτὲ θὰ ξαναλθῶ ὅτ' ὁ σπῆτι σου νὰ φάμε.»

Καὶ εἶπε τὸν Πλέσεν ὁ Σκουζὲ: «τί θέλεις συλλογίσου,
ἀλλ' ὅμως, ἔξωχάτατε, ἄς γίνῃ ἡ προσταγὴ σου,
καὶ ἂν τῶν Ρωμηῶν ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει
καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
ἐγὼ ὑμῶν σου χάνομαι καὶ σκύβω ταπεινῶς
καὶ ἀπὸ Βαρόνος γίνομαι κλητῆρας Γερμανός.»

Περιοδεῖα νυκτερινῇ
ἐνφ' φωνάζουν οἱ πετεινοί.

Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα, παντοῦ νεκρὰ σιγῇ,
ὅταν ἀκούετ' ἔξαφνα μεγάλη προσταγὴ:
«ὅτ' ὁ πόδι καὶ Ἄστυφύλακες, ὅτ' ὁ πόδι καὶ Ἀστυνόμοι,
καὶ εἶναι τοῦ Πλέσεν θέλημα καὶ τοῦ Σκουζὲ σὰς γνώμη
ὁ Χαμμερστάιν νὰ πιαστῇ, ὁ κλέφτης, ὁ κανάγιας,
καὶ ἀνοίξετε τὰ μάτια σας καθὼς τῆς κουκουβάγιας.

«Τὸν Χαμμερστάιν πιάσατε, γιὰτ' εἶναι μία λέρη,
κατάκλεψε τοὺς Γερμανοὺς, τοὺς ἔστρεψε τὰ νῶτα,
καὶ μουσαφίρης πρὸ καιροῦ μᾶς ἦλθε καὶ ἔδωκε πέρα
νὰ κλέψῃ καὶ τοὺς Ἑλληνας, καὶ ἐμένα πρῶτα πρῶτα.

«Εἶναι Βαρόνος Γερμανός, εἶναι καὶ ἀντισημίτης,
καὶ ἐγὼ τὸν τρέμω, βρὲ παιδιὰ, γιὰτ' εἶμαι Τραπεζίτης,

καὶ ὅτ' ἡς νυκτὸς τὴν παγωνιά
πάρτε τοὺς δρόμους παγωνιά,
καὶ ὅπου μιὰ πόρτα ἔβρίσκετε γκάπ γκούπ νὰ τὴν κτυπῇ
καὶ ἄφου τὸν ξετρυπώσετε μὲ πονηριά καὶ τρόπο
δεμένο χειροπόδαρ' ὅτ' ὁ Πλέσεν νὰ τὸν πᾶτε
καὶ δὲν θὰ μετανοίωσας γιὰ τὸν πολὺ σας κόπο.

«Συλλογισθῆτε, βρὲ παιδιὰ, πῶς εἶναι καὶ ἐντροπὴ
κοπέλια νὰ μὴ γίνωμε σὲ τέτοιον τσελεπή,
ποῦ τῆς εὐνοίας του ποτὲ καὶ ἐμένα δὲν ἐστέρησε...
πρέπει καὶ τοῦτο νὰ γενῇ μὲς ὅτ' ἄλλα τὰ κριτήρια
ἀλλοιῶς ἂν δὲν τὸν πιάσατε, ὁ Πρέσβυς μ' ἐφοβήθηκε
πῶς σπῆτι μου δὲν θὰ ἔρχεται νὰ βλέπῃ τὰ σεβίτσια μου.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ πάραυτα τοὺς βάζει ἴλιγο νέφτι
νὰ τρέξουν νὰ χραπώσουν τὸν Γερμανὸ τὸν κλέφτη,
καὶ αὐτοὶ πετοῦν ἀστραπηδὸν, λές καὶ εἶχανε φτεροῦγα,
μὰ σ' ὅποιον πόρτα καὶ ἂν βροντοῦν
καὶ ἔδωκε καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀπαντοῦν:

«ὅτ' ἡν παρακάτω γειτονιά, ὅτ' ἡν παρακάτω ρούγα.

Μετὰ πολλὰ τρεχάματα βαροῦνε δυνατὰ
καὶ ὅτ' ὁ κύριος Φασουλῇ τὸ θορυβώδες σπῆτι,
καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ ὁσώρακο τί θέλουν τοὺς ῥωτᾷ...
—Γυρεύουμε τὸν Γερμανὸ—ποῖόν; τὸν Μητροπολίτη;
—Ὁχι, μωρὲ, τὸν Γερμανὸ, τὸν κλέφτη τὸν Βαρόνε,
ποῦ μαρτυρήσαμε καὶ ἐμεῖς γιὰ τὸν κακὸ του χρόνον.

—Ἐδῶ κανεῖς δὲν κατοικεῖ Βαρόνος Γερμανός,
οὐχ ἦττον ὅμως μάθετε
πῶς ἔδωκε πέρα κάθεται

κάποιος ἱππότης ἀργυροῦς, πολὺ ξερακιανός,
ὅστις μεγάλως ἐκτιμᾷ τοὺς κλέπτας τῆς φευγάλας
καὶ δουλικῶς μιμούμενος τὰς πράξεις τὰς μεγάλας
τοῦ πολυσταύρου Θεοδώρη καὶ νεφεληγερέτου,
ἐμοίρασε τὸν ἀργυροῦν μετὰ τοῦ Περικλέτου.

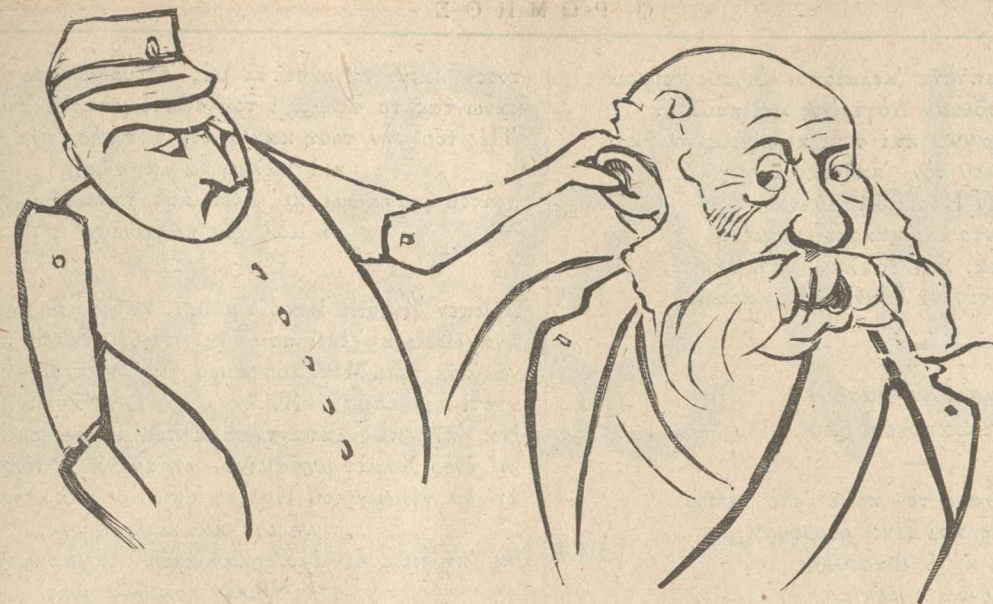
Πηγαίνουν καὶ ὅτ' ὁ Περικλῆς, κτυποῦν νὰ τοὺς φωτίσῃ,
καὶ ἐκεῖνος δίχως νὰ τοὺς ὀρῇ καὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ,
ὅτ' ὁ Περικλῆς πρόστυχος καὶ ἔστρωτο γαῖδουρι
ἀμέσως τὴν ἐξώπορτα τοὺς ἔκλεισε ὅτ' ἡν μούρη.

Μαθαίνουν εἰς τὸ Στάδιον ὁ Γερμανός πῶς μένει
καὶ ἀμέσως γιὰ τὸν Ἰλισσὸ τραβοῦν λαχανιασμένοι,
ψάχνουν μὲς ὅτ' ὁ καθίσματα, κτυποῦν καὶ ὅτ' ἡν κονίστρα
ἀλλὰ μὲ πείσμα περισσὸ
χαλεύουν καὶ ὅτ' ὁ Ἰλισσὸς,
καὶ ἀπὸ τὸ κρῦο ἄγγωσαν καὶ ἐβγάλανε χιονίστρας.

Τί κακὴ νυκτιὰ καὶ ἐκείνη!
τρέμει καθὼς λογισμός...
τοῦ Βοριᾶ παντοῦ μπουρίνι
καὶ πολὺς ξεπαγιασμός.

Μήτε ψίθυρος φωνῆς
δὲν ἀπῆλθε ὅτ' ὁ ἀέρα,
καὶ οὔτε μπάκακας κανεῖς
δὲν ἐκόαζ' ἐκεῖ πέρα.

Κοκκαλιάζουν, τουρτουρίζουν
εἰς τὸ ψῦχος τῶν νυκτῶν,

Ὁ Φ.—Ἄ ρέστο, μέδα ἡγήγορα.... μὴ μοῦ ξεφεύγῃς, σπῆτι,
γιατὶ τὸν Μεγαλόσταυρο τὸν ἔκρεμασες ὅτ' ὁ σπῆθι
καὶ ἐπιῦγες καὶ τὸν ἡμοίραδες εἰς τοῦ Μυρομυχάλη
προτοῦ γι' αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς Διάταγμα νὰ βγάλῃ.

καὶ κοψίματα θερίζουν
τῆς κοιλιᾶς τῶν δικτῶν.

Μήτε Γκιώνης δὲν λαλεῖ,
καὶ ἂν ἀκόμα πρὸ πολὺ
τοὺς παρασφιγγαν οἱ πόνοι,
τὸ στηθαῖον καὶ ἡ σφενδόνη
θὰ παθαῖναι τρομεραῖς
κοψιμάτων συμφοραῖς.

Καὶ ἄφου δὲν ἤστανε καὶ ἐκεῖ τὸν Γερμανὸ τὸν μπόγια
ἐγύρισαν ὅτ' ὁ Σύνταγμα καὶ τοῦκαναν καρτέρι,
βλέπουν καὶ τὰ περίφημα καὶ ἡλεκτρικὰ ῥωλόγια,
ὅτ' ὁ κυττοῦν τρεῖς ἡμισὴ καὶ ὅτ' ἄλλο μεσημέρι.
ἔχασαν τὸν μπουσουλὰ, τὴν νύκτα καὶ τὴν μέρα,
καὶ ἔλασθησαν μὲς τῶν τῶν Γερμανὸ τὴν λέρη,
καὶ ὅτ' ὁ διαβάτης τυχαῖαν ῥωτοῦσαν γιὰ τὴν ὥρα,
μὰ ξαναπέρνουν φόρα,
καὶ ὅτ' ὁ Σ τὰ οὐ σταματοῦν τὴν ξακουστὴ λοκάντα,
ποῦ νῆα ξετυλίγονται περιέργη συμβάντα.

Ἐφοδος τῶν λύκων
καὶ ἔρευνα κατ' οἶκον.

Σὲ κάποιον μέρος μ' ἄγριο κτυποῦν ξεφωνητό,
ἀλλὰ ὅτ' ὁ πόρτα νοῦμερο κυττάζουν ἐκατό,
καὶ μιὰ δυσάρεστος ὁσμὴ τῆς μύτης τῶν προσβάλλει
καὶ ἔδωκε πᾶνε καὶ ἄλλοι,
ὅτ' ὁ ἔβρισκε τὸν ὄντα τοῦ ξένου παιδοφόνου
καὶ ἐκτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ μὲ κτύπημα τραχύ...
ἀνοίξε πόρτα τοῦ ληστοῦ καὶ πόρτα τοῦ Βαρόνου,
καὶ ὅτ' ὁ πόρτ' ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ἀνοίγει μοναχῇ.

Ὅρμουν ξιφῆρες ὅλοι τῶν καὶ τοῦ τραβοῦν ταῦτιά,
τοῦ πέρνουν τ' ἀνεπίσημα καὶ ἐπίσημα χαρτιά,
πέρνουν τὰ μαξιλάρια του, πέρνουν καὶ τὰ σεντόνια του,
πέρνουν καὶ ὁλοῦ ξουράφια του νὰ δώσουν τοῦ Σκουζὲ

γιὰ νὰ ξουρίξῃ κάποτε τὰ μαῦρα μπαρμπετόνια του
καὶ ἐμπρὸς σὲ κάθε Πρεσβευτὴ νὰ στέκεται ποζέ.

Καὶ ὁ ξένος τοὺς ἐκύτταζε καὶ τᾶχε σὰν χαμένα,
ὅμως αὐτοὶ τοῦ λένε:
«τοῦ κύρ Ἀλέκου προσταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα,
Βαρόνε ξεπεσμένες.
Ὁ Χαμμερστάιν εἶσαι σὺ, Γερμανικὴ μαγάρη,
μὰ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;»

Ἐβῆκαν καὶ τὸ τσουκάλι του, πολύτιμόν του κτῆμα,
ποῦχε Βαρόνου σῆμα,
καὶ τόκρυβε μὲς ὅτ' ὁ μπουρὸ
γιὰ τὸ ψιλό του τὸ νερό.

Καὶ αὐτὸ δὲν ἐσαβάσθησαν οἱ λυκοὶ νυκτοθῆραι
καὶ ὅτ' ὁ Σκουζὲ γιὰ λαφύρο τὸ πῆγαν πηλάλα,
καὶ αὐτὸς ἰδὼν ἐμβλήματα Βαρωνικά τὸ πῆρε
καὶ γιὰ σουπιέρα τόβαλε μὲς ὅτ' ὁ σεβίτσια τᾶλλα.

Δίχως τσιμουδιά καμμία
πάει ὅτ' ὁ Ἀστυνομία.

Τὸν Χαμμερστάιν πιάσανε, τὸν μπόγια, τὸν κενέφη,
ποῦ τοὺς καυμένους Γερμανοὺς τοὺς ἔχει κάνει ντέφι,
καὶ ὅτ' ὁ Πρακτώρ τὸν πᾶν ἐμπρὸς εἰς τὸν Κατῆ
νὰ μάθουν ἂν ἐσοφώσας καὶ πᾶσα καὶ γιὰτὶ

Τὸν ῥώτησαν ποῦ τᾶκρυψε τὰ χρήματα τὰ ξένα
καὶ ἀπὸ παντοῦ τὸν ἔψαχναν γιὰ νὰ βρουν τὰ κλεμμένα,
καὶ ὅτ' ὁ καλοπιάσαν, καὶ ὅτ' ὁ ἀντισημίτης
ἐπρόσφεραν σιμῆτι,
ὁ δὲ Βαρόνος σοδάρης δὲν ἔδωκε μιλιά,
μὰ καὶ καφφέ τοῦ πρόσφεραν τοῦ ξένου τσελατάνου,
καὶ ἐκεῖνος μὲς ὅτ' ὁ στόμα του δὲν ἔβαλε σταλιά
γιατὶ τὸν ἠμίσε καφφέ σὰν τοῦ Χαμίτ Σουλτάνου.

Κι' όταν ο πρώτος σαλεπτζής 'κελαϊδήσε 'στους δρόμους
κι' άρχισαν κι' έτρεμόσβυναν Αύγερινός και πούλια,
συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα και τούς κειμένους νόμους
σ' ενός γαιδάρου παρδαλού τὸν 'κάθισαν καπούλια,
και τότε χειροπόδαρα σάν Βαραβδᾶ δεμένο
κι' άνιφτο κι' άξουράφιστο και κακομοιρασμένο
τὸν έφεραν 'στὸν Πειραιᾶ, τὸν έβελαν 'στὴ βάρκα,
νά πάη 'στὴν πατρίδα του νά ξανακλέψη μάρα.

Βαρκαρόλα Φασουλῆ μὲ παράπονο πολύ.

Μὰ πρὶν τὸν δόλιο Γερμανὸ τὸν πᾶνε 'στὸ βαπόρι
τῶν νόμων 'Αστυφύλακες και ξένοι δορυφύροι,
έπρόφθασε κι' ὁ Φασουλῆς
ὡσάν Βαρόνος κουρελῆς
καθβάλα 'στὴν γαιδάρα του, τὴν πεταχτὴ μαριόλα,
και τοῦ Βαρόνου τοῦψαλε μιὰ τέτοια βαρκαρόλα.

«Λέμπεν ζι βόλ, Βαρόνε μου, και σύρε 'στὸ καλὸ,
μὰ σὲ παρακαλῶ
νά μὴ μισῆς τούς 'Ελληνας, και πάντοτε νά λές
σὲ κάθε ξένο σουφρατζῆ, ποῦ θέλει ν' αποδράση
πρὸς ἄστυλον ελευθερον και μέρος ασφαλές
εἰς τὴν 'Ελλάδα νάρχεται και θά καλοπεράση.

«'Αναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς, ἀμακατζῆ χαζέ,
νά 'πῆς 'στὸν Αὐτοκράτορα, δεσπότην τῶν 'Ελλήνων,
νά διορίση 'γρήγορα κλητῆρα τὸν Σκουζέ
κι' ἐδῶ 'στὴν τοπαρχίαν του και μὲς 'στὸ Βερολῖνον.

«'Ας βραβευθῇ κι' ὑποταγῇ και προθυμία τόση
και τοῦ Σκουζέ τὸν ἀετὸν τὸν κόκκινον ἄς δώση,
γιατὶ τὸν μαῦρον ἀετὸν τὸν ἔχει σιγουράρει
κι' ἀπὸ Ρωμηοὺς και Γερμανοὺς ἀφεύκτως θά τὸν πάρη.

«'Ηλθες σάν κλέφτης 'στῶν κλεφτῶν τὸ ξακουστὸ λημέρι
κι' ἐγύριζες ελευθερος ἡμέρα μεσημέρι
κι' ἐθαύμαζες τὸ Στάδιον και τὴν πολλή μας πᾶστρα,
μὰ σάν νά 'μυρισθήκαμε πῶς θάκανες χαλάστρα
'στὴν βιομηχανίαν μας τὴν ἐθνικὴν κι' ἐγχώριον,
εἰς τὴν ἀμάκαν δηλαδὴ κι' εἰς κάθε λαθρεμπόριον,
και μὲ σχοινιά σ' ἐστείλαμε νά πᾶς 'στὰ ξεκουμπιδῖα
και τούς Βαρόνους ρίξαμε 'στῶν κάρων τὰ σκουπιδῖα.

«'Αν ἦσουν ντόπιος σουφρατζῆς και θρέμμα Ρωμηοσύνης
ένος παρᾶ ρεντίκοιο δὲν ἤθελες νά γίνης.
Τούς ξένους κλέφταις πιάνομε μὲ τρόπο ντιλικάτο,
μόνον ἐκείνων τρίβομε τῆς ξεθαμμέναις μούρξαις,
ἀλλ' οἱ 'δικοί μας δέχονται χαιρετισμούς ὡς κάτω
ἀπ' ὅλαις τῆς ἐπίσημαίς ψηλοκαπελαδούραις.

«Ὅμως σ' ἐκδικηθήκαμε, ξετσιπωτε φονιά,
ποῦ τῆς 'Ελλάδος ἔβρισες τὴν καψοπαρθενιά
κι' ἔγραψες πῶς ἐσκάσαμε μεγάλη κανονιά,
ἐνῶ κι' ἡ Γερμανία σου κι' ὁ κόσμος ὅλος ξέρει
πῶς ἔως τώρα δανειστὴ δὲν 'βάλαμε 'στὸ χέρι.
'Αναχωρεῖς, μὰ πρὶν νά πᾶς δετός 'στὴν Γερμανία
ἴσως νά 'βρῇς τὸν Λόρδο μας μὲς 'στὴν Μακαρονία,
κι' ἂν τὸν εὕρῃς προσκύνῃ τον μὲ δέκα τεμενάδες
κι' εἰπὲ του σὲ παρακαλῶ πῶς εἶναι κρίμα κι' ἄδικο

τόσον καιρὸ νά κάθεται μὲς 'στους μακαρονάδες
κάνωντας τὸ στομάχι του σωστὸ μακαρονάδικο.
'Πές του τὴν τόση κάκια του ν' ἀφήσῃ τὴν γελοία
και νάλλθῃ νά μᾶς σώσῃ,
προτοῦ ζητήσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν 'Ιταλία
νά μᾶς τὸν παραδώσῃ

Λέμπεν ζι βόλ, Βαρόνε μου... καλὰ σοῦ τὴν ἐφτεῖάσαμε...
ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς 'στους κύκλους τούς 'ψηλούς
νά 'πῆς πῶς Μεγαλόσταυρο και 'στὸν Σακῆρ 'κρεμάσαμε
γιατὶ δὲν ἔσφαξ' 'Ελληνας ὁ Πατισᾶχ πολλούς.
Νὰ 'πῆς πῶς καταντήσαμε τῶν κουρελιῶν κουρέλια
κι' ενός Χαμίτ μηδαμινῶ μηδαμινὰ κοπέλια,
κι' ἂν γίνωμε τοῦ Καίζερ σπιούνοι και κλητῆρες
τιμὴ μας και κορῶνα μας,
θὰ 'πῇ πῶς δὲν ἐχάθηκαν ἀκόμ' οἱ χαρακτηρες
'στὸν ἡθικὸν κορῶνα μας.

Νὰ 'πῆς πῶς ἡ Πολίτις μας χαρτάκι δὲν ἀφήκε
μηδὲ σὲ πανταλόνι σου, σουρτοῦκο και γελέκο,
κι' ἀπὸ τὸν Πάππα Θεωρῆ συχωροχάρτι 'βγῆκε
γιὰ τὸν πιστό του Νούντσιο, τὸν Γιούδα τὸν 'Αλέκο.
Νὰ 'πῆς, Φερφλοῦχτερ κλέφταρε, πῶς θὰ γενῇ και πάλι
κι' ἄλλος σπουδαῖος σουαρές εἰς τοῦ Μαυρομιχάλη,
κι' ὁ Θεωράκης πρόποσιν θὰ κάμῃ λαμπροτέραν
και τοῦ Μεγαλοσταύρου του διανομὴν δευτέραν,
κι' ἔτσι θὰ πάρῃ κι' ὁ Σκουζὲς τὴν πρέπουσαν μερίδα,
ποῦ τῶστριψ' ἐξ αἰτίας σου 'στὴν πρώτην ἐσπερίδα.
'Αναχωρεῖς, Βαρόνε μου, χωρὶς νά βλέπῃς πίσω...
ὀρεβούαρ, εἰς τὸ καλὸ, και φτύσε γιὰ νά φτύσω.

Γράφει κι' ὁ Φασουλῆς γιὰ γάμους προσφιλεῖς.

Ξέρεις τὴν ἀδελφὴν τῆς Κοραλίας,
τὴν Λίζαν 'Οδυσσέως δηλαδὴ,
τὴν κόρην τῆς ὡραίας ἀφελείας,
τὴν τὸσον πνευματώδη κι' εὐμεῖδῃ;
Λοιπὸν ἐστεφανώθη μετ' αὐτῆς
τῆς ἀξιαγαπήτου δεσποινίδος
ὁ φίλτατος τοῦ λόγου μαχητῆς,
ὁ Ρούκης τῆς γνωστῆς 'Εφημερίδος
Κι' οἱ φίλοι μὲ κουφέτα κι' ἄνθη τόσα
καλὰ τούς ἐπευχθήσαν μυρία,
κι' ἀντήλλαξε τὰ στέφανα σιρτωῶσα
τοῦ Τριανταφυλλάκου ἡ κυρία.

Γεώργη Παρασκευοπούλου, τοῦ Σεβδᾶχ Θαλασσινοῦ,
τὰ λαμπρὰ ταξείδια βγαίνουν, ποῦ θαμδόνουν κάθε νοῦ.
'Εκεῖ μέσα και θαυμάτων και περιγραφῶν σωρεία,
ἐκατὸν και πλέον παλαιοὶ περιγράφει και χωρία,
μὰ και χάρτης τῆς 'Ελλάδος τὰ κοσμεῖ χρωματιστός...
'βγαίνουν αὐριοι ἡμέραν, ποῦ 'γεννήθη ὁ Χριστός.

Θέλεις 'Ημερολόγιον πολυτίμον νά πάρῃς,
ὅπου κομψότης τὸ κοσμεῖ και γυναικεῖα χάρις;
Ἀγόρασε τῶν Κυριῶν, τελῶν λατρείας τόπον
'στὸ καλλίστον τῶν δώρων,
ποῦ τόγραψαν ἀδρότατον χαράκια τρυφερά
νά πῶχῃ κάθε κύριος κι' εὐγενεὴ κυρά.

'Στοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου τὸ βαρετὸ μαγαζί,
εἰς τὸ Λουβρὸν δηλονότι στέκουν ὅλοι σάν χαροί,
και κυττάζουν και κυττάζουν μὲ δὴ μάτια σάν γαρίδα
τόσα λοῦσα, τόσα ὄψα, ποῦ σαλεύουν κάθε βίδα.
Μὰ τί Λουβρὸ εἶναι τοῦτο!... μπαίνει σ' ὅλων τὸ ρουθούνι,
'βρίσκεις ὅμως και μιὰ λάμπα, ποῦ τὴν λένε Μιλλιοῦνι...
μὰ τί λάμπα μονιχῇ...
τὴν περὶς ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
και δὲν σβύνει πᾶσαι τῶς της, ποῦναι σάν ηλεκτρικό,
κι' οὔτε πῶκαγιὰ σβᾶσαι και κανένα ξαφνικό.